

LBRIS

We know
books

101 PILDE

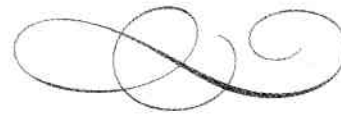
*Părinte,
dă-mi o povață...*

*Culegere de pilde și
povestiri creștine*

Traducere din limba rusă
Diana Hristisean

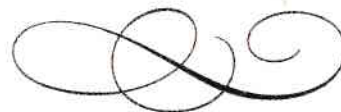
editura
Σοφία

București

Cuprins

Prefață	5
Despre smerenie și mândrie	9
Despre înțelepciune	21
Despre răbdare	33
Despre milosârdie și neagonisire	47
Despre credință și necredință	59
Despre învățători și ucenici	75
Despre rugăciune	87

Despre smerenie și mândrie

1

Un pustnic a venit la părintele său duhovnicesc să se plângă că în fiecare zi, în însingurarea sa, încă de dimineața e stăpânit de o foame neobișnuită. Atunci când trăia la mănăstire izbutea să postească zile la rând fără prea mare greutate, învingându-și foamea.

– Să nu te mire acest lucru, fiule – i-a răspuns duhovnicul. În pustie nu ai nici un martor al posturilor tale, care te-ar încuraja și hrăni cu laude. Înainte, trăind în mănăstire, hrană ți-au fost mândria și plăcerea pe care le simțeai atunci când încercai să te deosebești de ceilalți prin înfrânarea ta. Pentru tine, acest lucru a fost mai dulce decât hrana.

Pe un pustnic l-au întrebat unii:

- Oare este bine să-ți lauzi aproapele?
- Să taci e și mai bine! - a răspuns avva.

3

Odată un frate a spus că acel cal care învârte roata morii ar mânca tot grâul pe care-l pun părinții la măcinat dacă nu i s-ar lega ochii.

La fel și Dumnezeu, adesea, din milostivirea Sa, ascunde de noi acel bine pe care îl facem. Altminteri, noi, văzând faptele noastre bune, ne-am socoti mai buni decât suntem cu adevărat, iar prin această mândrie și iubire de sine am zădărnici faptele bune pe care le-am săvârșit.

4

Într-o zi un stareț a fost chemat la judecata biserică să hotărască ce pedeapsă să-i dea unui monah care a păcătuit. Starețul însă a refuzat să meargă la acea judecată. S-au sfădit cât s-au sfădit frații, și fiindcă n-au găsit o pedeapsă convenită, s-au învoit să se ducă la stareț.

I s-a arătat starețului acest fapt, așa că și-a luat pe umeri un sac găurit cu nisip și le-a ieșit în întâmpinare.

- Încotro te duci, părinte? - l-au întrebat frații.

- La voi, la sfântul sinod.

- Dar sacul acesta cu nisip pentru ce îl cari cu tine?

- De unde știți că sacul e plin cu nisip?

- D-apoi uită-te-n spate! Sacul tău se golește, căci nisipul se scurge din el.

- Nu nisipul curge din sac în urma mea, ci păcatele mele - le-a zis starețul. Însă eu nici măcar nu mă întorc să mă uit la ele, ci merg să judec păcatele altora!

Au înțeles monahii ce a avut în vedere starețul și l-au iertat pe fratele care a greșit.

5

A fost oarecând o mănăstire în care nici unul dintre călugări nu se urcase pe treapta preoției. Starețului mănăstirii îi plăcea deseori să zică:

- Un gând de mândrie la începuturile sale este asemenea focului în hambar, și, dacă nu te vei grăbi să-l stingi, va distruge munca întregului an.

6

Într-o zi s-au întâlnit doi călugări: unul era starețul unei mari mănăstiri, unde mereu venea multă lume, altul era ascet, și vreme de patruzeci de ani trăise în pustie.

– Ce ispravă ai săvârșit tu, stând în singurătate și nefiind tulburat de nimeni? – a întrebat egumenul.

– Din clipa în care m-am retras, soarele niciodată nu m-a văzut la trapeză – a răspuns pustnicul.

Egumenul a stat pe gânduri, apoi i-a răspuns:

– Iar pe mine niciodată nu m-a văzut mânios.

7

Un sfânt monah se învrednicea adesea să aibă vedenii și descoperiri de la Dumnezeu. Odată, frații l-au rugat să le povestească una dintre vedeniile sale.

Pentru a se feri de slava cu care sunt tratați oamenii pe care Dumnezeu i-a înzestrat cu daruri duhovnicești deosebite, părintele a spus:

– Deși voi, fraților, doriți să vă povestesc o vedenie extraordinară, eu vă voi spune despre una ca aceasta. Dacă veți vedea un om cucernic, smerit cu inima, neprihănit – iată cea mai minunată vedenie! Căci în acest om Îl puteți vedea pe Însuși Dumnezeu cel nevăzut. Și nu mă mai întrebați despre alte vedenii mai mari decât aceasta!

8

Unui călugăr în chilia sa îi vorbi un glas:

– Vino, eu îți voi arăta treburile omenești!

Monahul s-a ridicat și s-a dus. Glasul l-a purtat într-un loc necunoscut și i-a arătat un om care tăia lemne și le aranja într-o stivă. Acest braț de lemne nu era cu putință să-l ridici de la pământ și să-l urnești din loc, însă omul continua cu sârguință să taie lemne, sporind mormanul.

Apoi, glasul i-a arătat un om care stătea lângă o fântână și scotea apă cu un urcior spart, din care pricină toată apa se vărsa.

Glasul i-a spus din nou monahului:

– Să mergem! Am să-ți mai arăt ceva!

Călugărul a văzut o biserică și doi oameni călare pe cai. Călăreții țineau o bârnă din amândouă părțile și încercau să intre pe poartă. Dar, fiindcă nici unul dintre ei nu voia să-l lase pe celălalt să treacă primul, bârna blocase intrarea în curtea bisericii, și astfel bărbații rămâneau după poartă.

– Iată oamenii care, chipurile, duc jugul adevărului, însă o fac cu mândrie și nu vor să se smerească, ca să se îndrepte și să meargă pe calea pocăinței! De aceea, acești oameni rămân în spatele ușilor Bisericii lui Dumnezeu – a explicat

glasul. Cel ce taie lemnele este omul împovărat cu fărădelegi, care, în loc să se pocăiască, continuă să adauge păcate noi la cele vechi. Iar cel ce scoate apă cu urciorul spart înfățișează omul care, chiar de face o faptă bună, amestecă cu ea și fapte rele, prin aceasta nimicind tot ce este bun.

Să luăm bine aminte la faptele noastre, ca să nu ne ostenim în zadar!

9

Un pustnic a dobândit atâta sfințenie, încât trăia liniștit și fără frică cu animalele sălbatice, iar acestea nu îi pricinuiau nici un rău. Ajunsesse să le hrănească puii, și tot nu-i făceau nimic. Când a văzut acest lucru unul dintre părinții mănăstirii, l-a sfătuit pe pustnic:

– Dacă vrei să dobândești și mai multă virtute, du-te la mănăstire și încearcă să viețuiești în pace și bună înțelegere cu frații!

10

Un părinte a fost rugat să lămurească de ce unii oameni aleg viața pustnicească. El a răspuns astfel:

– Atâta timp cât o fată trăiește în casa tatălui său, mulți doresc s-o ia de nevastă. Însă, după

ce se mărită, ea nu mai place tuturor. Unii o laudă, iar alții o umilesc. Așadar, ea nu mai are acea onoare pe care o avea înainte, când trăia în taină și fără prihană. Același lucru se întâmplă și cu sufletul: de îndată ce devine deschis pentru toți, el nu mai poate fi pe placul tuturor, de aceea e mai bine să se ascundă cu smerenie.

11

Pe un pustnic l-au ales arhiereu. Multă vreme a refuzat această vrednicie, însă, la stăruințele fraților, acesta a fost nevoit să primească. Atunci s-a gândit episcopul în sinea lui: „Deși nu sunt vrednic de o asemenea cinste, cred totuși că nu puțin bine port în mine!”

Noaptea, părintelui i s-a arătat un înger și i-a spus:

– Pentru ce te mândrești și te preamărești? Acești oameni au păcătuit alegându-te pe tine episcop peste ei, drept pedeapsă lor. În toată pustia om mai nevrednic decât tine nu s-a găsit.

12

Un om l-a întrebat pe duhovnic:

– Ce să fac, părinte? Simt mereu o greutate pe suflet.

Părintele îi răspunse cu o pildă: